

Ο ζητιάνος, η βαρυχειμωνιά και η προσευχή της Μαρίας

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Αληθινές ιστορίες της διπλανής πόρτας...

Το χιονόνερο που έπεφτε ήταν εκνευριστικό. Ο δυνατός βοριάς δεν άφηνε τίποτε όρθιο. Το τσουχτερό κρύο ήταν ανυπόφορο. Ο Μάρκος τυλίχθηκε με μία κουβέρτα και ζάρωσε πάνω στα πρόχειρα χαρτόκουτα που είχε στρώσει. Αναστέναξε βαριά. Ήπια μία γουλιά νερό από το μπουκάλι. Όλα τα στοιχεία έδειχναν πως η νύκτα που θα ακολουθούσε θα ήταν εφιαλτική. Αναρωτιόταν αν θα ξημέρωνε ζωντανός η αν θα πάγωνε. Κοιτούσε δεξιά -αριστερά μη τυχόν και περάσει κάποιος περαστικός και ανοίξει κουβέντα. Το εμπορικό Κέντρο δίπλα του είχε σχεδόν αδειάσει. Ασυναίσθητα κοίταξε τον ουρανό. «Γιατί Θεέ μου έφθασα σ' αυτήν την κατάσταση; Γιατί με τιμωρείς τόσο σκληρά;» ψέλλισε! Κοιτούσε σαν να προσδοκούσε μία απάντηση. Μάταια όμως περίμενε. Το ρολόι που ήταν αναρτημένο στο εμπορικό κέντρο έδειχνε 1:45 π.μ.

Κοίταξε τις απέναντι πολυκατοικίες. Τα φώτα των διαμερισμάτων ήταν όλα κλειστά. Μόνο ένα εξ αυτών ήταν ανοικτό. Κάποιος άρρωστος η κανένα μωρό θα τους κρατά ξάγρυπνους, σκέφτηκε. Τουλάχιστον είναι στα ζεστά και θα έχουν κάποιον να τους φροντίσει. Ξαφνικά βλέπει μία μπλε ακτίνα φωτός να φεύγει από τον ουρανό και να εισέρχεται μέσα από την μπαλκονόπορτα στο διαμέρισμα. Ξαφνιασθηκε! Τρόμαξε. Άρχισε να τρίβει τα μάτια του μη τυχόν και έχει παραισθήσεις. «Βρε τι ζημιά μπορείς να πάθεις από μία μύρα!» σκεφτόταν.

Προσπάθησε να σκεφθεί κάτι άλλο για να ξεφύγει από την παραίσθηση. Τα μάτια του όμως δεν τα όριζε. Ήταν καρφωμένα σ' αυτό το περίεργο μπλε φως που κατέληγε στο διαμέρισμα. Άρχισε να τσιμπιέται μη τυχόν και κοιμόταν. Νόμιζε πως έβλεπε όνειρο. Αποφάσισε να σηκωθεί λίγο και να περπατήσει. Έτσι πίστευε πως θα ξέφευγε από τις παραισθήσεις. «Λες να είχε κανένα περίεργο χόρτο το σουβλάκι που έφαγα και μου έφερε αυτή την αναστάτωση;» αναλογιζόταν καθώς προχώρησε δύο τρία βήματα. «Μήπως πάλι είναι η τελευταία μου νύκτα αυτή και ο Θεός έδωσε αυτό το σημάδι;» Ξανακοίταξε προς την πολυκατοικία. Το φως γινόταν πιο δυνατό. «Μπορεί να πρόκειται για κάποιο λείζερ. Μπορεί αυτός που μένει στο διαμέρισμα να δημιουργεί όλο αυτό το θέαμα και ενώ το φως φεύγει από το διαμέρισμα να πιστεύω πως έρχεται από τον ουρανό. Αυτό είναι... Με το κρύο αυτό φαίνεται χάζεψα εντελώς» μονολόγησε ο Μάρκος και επέστρεψε στη θέση του! Άδικα σηκώθηκα, έλεγε. Ξανακάθισε κάτω και τυλίχθηκε με τις κουβέρτες. Ασυναίσθητα έκανε το σταυρό του και έγειρε πίσω το κεφάλι του. «Τρεις ώρες απομένουν θα περάσουν. Πες ότι κάνω γερμανικό νούμερο στο στρατό... Α! ρε μανούλα ευτυχώς που δεν ζεις, να δεις πως κατάντησε ο γιος σου. Βέβαια αν ζούσες θα ήταν όλα διαφορετικά. Δεν νομίζω να κατέληγα ζητιάνος και άστεγος. Πολλά λάθη μάννα έκανα στη ζωή μου. Την κατέστρεψα. Έχασα τα πάντα. Πίστευα πως όλος ο κόσμος γυρίζει γύρω από μένα. Δεν υπολόγιζα τίποτε. Πούλησα και το πατρικό μας. Και εκείνο το χωραφάκι που είχα ενθύμιο από τον πατέρα μου. Εκείνο που έλεγες πως κάποτε βρισκόταν εκεί το ξωκκλήσι της Παναγίας μας. Εκείνο που έκαψαν οι αντάρτες. Κι εκείνο το πούλησα. Τα λεφτά τα ξόδεψα στα ξενύχτια και στα χαρτιά. Δεν σεβάστηκα ούτε την υπόσχεση που σου έδωσα παιδί ακόμη, λίγο μετά το θάνατο του πατέρα μου ότι θα ανοικοδομήσω το σπίτι της Παναγίας και θα ανάβω το καντηλάκι της... Αχ ρε μάννα κι σ' άκουγα θα είχα οικογένεια με τη Χρυσούλα, που μ' αγαπούσε αληθινά. Αλλά ήθελα τη μεγάλη ζωή. Και να τώρα έγινα ένα ρεμάλι. Και το περίεργο είναι πως τα βάζω και με το Θεό. Με εκείνον δηλαδή που πολεμούσα γιατί τον έβλεπα εμπόδιο στη ζωή μου... Θυμάσαι που σου έλεγα πόσο ανόητος ήταν ο άσωτος υιός που αν και μπορούσε να περνά ζωή χαρισάμενη κοντά στο σπίτι προτίμησε και εκείνος τη μεγάλη ζωή. Ε! μάννα πολύ πιο ανόητος από εκείνον είναι ο γιος σου. Ακολούθησα τα βήματα του ασώτου. Και να τρώω τώρα τα αποφάγια των άλλων και ζητιανεύω. Ούτε στο χωριό δεν τολμώ να πάω, τέτοιο τομάρι που είμαι». Αυτά συλλογιόταν ο Μάρκος προσπαθώντας να ανταπεξέλθει στην παγωμένη νύχτα.

Ασυναίσθητα κοίταξε και πάλι προς την πολυκατοικία. Το μπλε ουράνιο φως παρέμενε σταθερό. Τότε είδε μία ακτίνα φωτός να έρχεται προς το μέρος του. Όλα γύρω φωτίστηκαν και μία ζεστασιά γέμισε τον χώρο. Ένιωσε τότε ένα χέρι να τον ακουμπά. Γύρισε να δει ποιός ήταν αλλά δεν είδε κανένα. Σε κλάσματα του δευτερολέπτου κάποιος τον σήκωσε στα χέρια του. Λουσμένος όπως ήταν από το φως βρέθηκε πάνω στο μπαλκόνι της απέναντι πολυκατοικίας. Κοίταξε μέσα. Είδε μία νεαρή κοπέλα να έχει υψώσει τα χέρια της και να προσεύχεται. Την έβλεπε λες

και ήταν δίπλα του και τα πατζούρια να έχουν εξαφανιστεί. Άγγελοι φωτεινοί στέκονταν δίπλα της. Διάβαζε από ένα βιβλίο προσευχές. Το πρόσωπό της έλαμπε σαν τον ήλιο. Ακούμπησε το βιβλίο στην άκρη. Ψαλτήριο ήταν ο τίτλος του. Η κοπέλα στη συνέχεια άνοιξε ένα τετράδιο και άρχισε να διαβάζει διάφορα ονόματα. Ο άγγελος που έστεκε δεξιά της σημείωνε. «Κύριε, στείλε τη ζεστασιά σου και στον φτωχό άγνωστο άστεγο που στέκεται εκεί απέναντι μέσα στη βαρυχειμωνιά. Σώσε τον Χριστέ μου. Κάλεσέ τον και πάλι κοντά σου και οδήγησε τον στη μετάνοια» είπε η κοπέλα αμέσως μετά την ικεσία που έκανε για να περάσει η κρίση στην Ελλάδα. Για την κρίση είπε: «Κύριε στείλε την Παναγία μας και τους αγίους να διαλύσουν τον εγωισμό μας και να δώσουν τέλος στην αποστασία μας. Στείλε τους αγγέλους σου να μαλακώσουν τις ψυχές και τις καρδιές μας και να επαναφέρουν την αγάπη και την αληθινή πίστη στον ελληνικό λαό. Βοήθησε την πατρίδα μου να λούζεται πάλι με το ανέσπερον αναστάσιμο φως Σου και να εκδιώξει τους δαίμονες που τη διασύρουν και τη ξευτιλίζουν. Κύριε, έλα γρήγορα και μην αργείς. Ιδού η δούλη σου Μαρία έτοιμη να θυσιαστεί για σένα...»!

- «Τέτοιες προσευχές δεν είχα ακούσει ποτέ στη ζωή μου. Δάκρυα άρχισαν να τρέχουν στα μάγουλά μου. Ήταν τόσο όμορφα εκεί πάνω στο μπαλκόνι. Ήταν τόσο ζεστά. Δεν ξέρω πόσο έμεινα. Ξέρω μόνο πως όταν το ίδιο χέρι που με θαυμαστά με ανέβασε στο μπαλκόνι όταν με γύρισε πίσω είχε σχεδόν ξημερώσει. Ήταν η πιο γλυκιά νύχτα της ζωής μου. Το ρολόι του εμπορικού κέντρου έδειχνε σχεδόν έξι και τα συνεργεία καθαριότητας είχαν αναλάβει εργασία. Το μπλε φως είχε εξαφανισθεί. Αν και δεν είχα κοιμηθεί ένιωθα ξεκούραστος και δυνατός. Έτρεξα απέναντι και κάθισα σε ένα απάγκιο μέρος. Ήθελα να συναντήσω αυτή την κοπέλα, να την ευχαριστήσω για το δώρο που μου έκανε και για τις προσευχές της. Γύρω στις 9 παρά κάτι την είδα να βγαίνει από την πολυκατοικία. Έτρεξα κοντά της. Μόλις με είδε έβαλε το χέρι στη τσάντα της, πιστεύοντας ότι θα της ζητήσω βοήθεια.

- Όχι, Όχι Μαρία δεν θέλω βοήθεια. Να σε ευχαριστήσω θέλω για το μεγάλο δώρο που μου έκανες και για τις προσευχές σου.

- Πως ξέρεις το όνομά μου», είπε τότε εκείνη.

- Να άκουσα χθες το βράδυ τις προσευχές σου, ψέλλισα αμήχανος καταπίνοντας τη γλώσσα μου. Είμαι ο άστεγος ζητιάνος που ικέτευες το Θεό να τον σώσει και να τον βοηθήσει να μετανοήσει. Πες μου Μαρία τι να κάνω;

Α! κατάλαβα είσαι εσύ που έκανες το σταυρό σου, του είπε τότε εκείνη. Σε κοιτούσα από τις γρίλιες της μπαλκονόπορτας. Ήθελα να σε φωνάξω να έρθεις να κοιμηθείς μαζί μας αλλά δεν ήξερα πως θα αντιδράσουν οι γονείς μου γιατί ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Και επειδή δεν μπορούσα να σε βοηθήσω ζήτησα να το κάνει ο Χριστός μας για να βγάλεις τη νύχτα και να μην παγώσεις. Ο Χριστός έκανε πάλι το θαύμα του. Περίμενε να χτυπήσω στη μάνα μου να σου φτιάξει ένα καλό πρωινό γιατί εγώ πρέπει να φύγω για διαφορετικά θα αργήσω στη δουλειά μου.

Πριν προλάβω να μιλήσω η Μαρία με έβαζε στο ασανσέρ.

- Γλυκιά μου μητερούλα θα φτιάξεις ένα ζεστό τσάι στον κύριο, γιατί πρέπει να φύγω;

- Ευχαρίστως Μαρία μου, ευχαρίστως! είπε εκείνη και μου έγενεψε να περάσω μέσα. Ένωσα πολύ άσχημα. Δεν ξέρω πόσο καιρό είχα να μπω σε σπίτι. Κοίταξα στο σαλόνι. Εκεί υπήρχε μία εικόνα της Παναγίας και μπροστά έκαιγε το καντηλάκι. Στο λιβανιστήρι, δίπλα στο νεροχύτι έκαιγε ακόμη το λιβάνι. Η Μαρία έφυγε λέγοντάς μου:

- Νιώσε άνετα και μην στεναχωριέσαι. Ο Χριστός σ' αγαπά.

Σε λίγο ήρθε από το διπλανό δωμάτιο ο πατέρας της Μαρίας ο κυρ- Λάμπρος, όπως μου συστήθηκε. Με καλημέρισε και κάθισε δίπλα μου. Ευτυχώς που οι άνθρωποι έχουν λιβανίσει, γιατί από τη βρώμα μου δεν θα μπορούσαν ούτε να σταθούν. Η κυρά -Ουρανία ψιθύρισε κάτι στον άνδρα της και εκείνος πήγε στο δωμάτιο και γύρισε με φρεσκοσιδερωμένα ολοκαίνουργια ρούχα.

-Μάρκο παιδί μου, πιστεύω πως αυτά θα σου κάνουν. Αν δεν σου κάνουν θα πεταχτώ απέναντι στο εμπορικό κέντρο να σου πάρω ένα παντελόνι και ένα πουκάμισο. Μπουφάν και μπλούζες έχω πολλές και είναι στα μέτρα σου. Η Ράνια μου έβαλε ήδη το θερμοσίφωνο να κάνεις ένα μπάνιο, μέχρι να φτιάξει κάτι να φάμε.

- Δεν είναι ανάγκη κυρ-Λάμπρο. Θα πιώ ένα τσάι και θα φύγω, είπα και έσκυφα από αμηχανία και ντροπή το κεφάλι μου.

-Μην ντρέπεσαι παιδί μου οι χριστιανοί είναι αδέρφια. Έχουν τον ίδιο Πατέρα και την ίδια μάνα την Παναγία μας.

Ο κυρ- Λάμπρος την ώρα που ήμουν στο μπάνιο έτρεξε και μου πήρε δύο-τρία παντελόνια, εσώρουχα, μία ζώνη κι ένα σακβουαγιάζ. Τα ρούχα του μου έκαναν κουτί. Είχα πολλούς μήνες να φορέσω φρεσκοσιδερωμένα ρούχα. Άλλωστε δεν πρέπει να ήταν και πολύ μεγαλύτερός μου. Η κυρά Ράνια, πρόσθεσε δύο-τρεις μπλούζες, ένα τάπερ με γλυκίσματα και αρκετές κάλτσες, στο σακβουαγιάζ. Με ρώτησε αν το νούμερο των παπουτσιών που φοράω ήταν 43 και όταν απάντησα καταφατικά, μου έφερε και ένα ζευγάρι μποτάκια. Έμεινα δύο-ώρες μαζί τους και τους εξιστόρησα με το νι και με το σίγμα τι είχα ζήσει το προηγούμενο βράδυ. Εκείνοι έκαναν συχνά το σταυρό τους και ευχαριστούσαν το Θεό. Όπως μου είπε η κυρά Ράνια, η Μαρία της θέλει να μοιάσει στην Αγία Παρασκευή. Να αξιωθεί όπως

εκείνη να δίδει το φως του Χριστού στους ανθρώπους...

Φεύγοντας ο κυρ- Λάμπρος μου έδωσε τριακόσια ευρώ και μου πρότεινε να μεταβώ στην Πελοπόννησο, σ' ένα μοναστήρι κοντά στην Κόρινθο. Εκεί βρίσκεται ο τάδε γέροντας. Πες του ότι σε έστειλα εγώ και ζήτησέ του να δουλέψεις στο μοναστήρι ως εργάτης.

Το ότι συνήλθε και μπήκε πάλι σε μία σειρά είναι ένα θαύμα. Αλλά το μεγαλύτερο θαύμα είναι πως υπάρχουν ακόμη οικογένειες άγιες, οικογένειες χριστιανικές, οικογένειες Ορθόδοξες, εξομολογείτο στον γέροντα ο Μάρκος. Του ζήτησε ακόμη να γίνει μοναχός και να αξιωθεί να ξαναζήσει το άκτιστο φως. Να ξαναζήσει τη γλυκιά εκείνη ζεστή νύχτα που διέλυσε τη βαρυχειμωνιά και το παγετό της καρδιάς του. Να βιώσει το φως του Χριστού που του πρόσφεραν οι αγνές προσευχές της Μαρίας.

Συντάκτης: *Του Διονύση Μακρή*

Πηγή: ΣΤΥΛΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2013- orthodoxia.gr